

SZERVÁC JÓZSEF

MI FÁJNA?

© Szervác József, 1987

TARTALOM

Mi fájna?

IMA

Följegyzés

Ima

Más nincs

Szeptember, 1980

November

Az ég, a föld...

Jogom a szó

Csak engedelmet

November, 1977

Magánköltemény hitvesének

Szerelmes vers

Kölyökkorom szerelmei

Annyi...

Külön

Volt

Szegény szeretkezéseink

Kereszt

Inkább

Vidd innen a szerelmet.

1985. március 27., a költő József Attilára gondol

1985. április 6., a költő húsvéti imája

1985. április 14., a költő egyedül

1985. július 8., a költő megemlékezik Istenről

1985. július 9., a költő végrendelkezik

1985. július 10., a költő a Teremtést kéri számon

1985. július 11., a költő szózata a világ minden szajháihoz

1985. július 23., a költő szózata mindenféle tisztas asszonyokhoz

1985. augusztus 18., a költő násztalan nászéjszakája

1985. október 29., hagyatkozik fiára

EMLÉKIRATOK

A hadikrónikás töprengései

Levél egy XIX. századi elmeorvosintézet ismeretlen főúri lakójához

Versek gyermekeknek

A megsebzett hallgató Elefánt átkából

Némaság Napja, 1985. július 17.

TÖRTÉNELMI TANULMÁNY

Elégia

Azt mondom...

Szégyeneim

Hazám

Történelmi tanulmány

Mi fájna?

Mi fájna itt, e fűtött februárban?
Ez már talán az igazi aranykor,
a félelem csak odakinn bitangol,
talán egy másik Európában.

(Itt béke van, kis inkubátorokban
kis koraszülött népek és fölöttük
bölcsek és túltáplált felcserek dekákat
s pulzust mérnek és majd megvitatják,
melyik kire hasonlít. S Európa elszánt
fattyai kalkulálják, melyiknek mennyi
kenyér és mennyi bomba kell majd.)

Mi fájna itt, e laktató vadonban?
Ez már talán a tejjel-mézzel ország,
a bánatot csak másutt porciózzák,
talán egy másik Magyarhonban.

(Hazányi járókában szanaszét nép,
kicsit koravén s többnyire
munkáskülsejű és többnyire parasztos,
és olykor ő sem tudja, és olykor semmit,
hogyan hova viszi a vonat, de vasárnap
este csomagol, és hogy miért, de a kocsmába
bemegy, hogy kinek, de mindig adóssága
van, s pontosan kimutatható, hánynak
autója, hánynak gyomorfekélye.)

Mi fájna itt, a fájdalom kihalt.
Élünk ítélet s amnesztia nélkül.
Életeinkből katedrális épül,
halálunkból szemérmes vádirat.

IMA

Följegyzés

Tartozol nekem, Magyarország
szemeimért valami horizonttal.

Tartozol minden múltamért
egy gyászmenettel és hogy helyetted
naponta én vezeklek, amiért
internáltad a történelmet.

Tejfogaimmal tartozol.
Harminc évemből visszajár
tizenkettő, ha nem méltóztatol
nagykorúsítani végre már.

A jövőmet még rád testálom.
De egyelőre törődjünk a mosttal:
Tartozol nekem, Magyarország,
szemeimért hazányibb horizonttal.

Ima

I.

Uram, nem kell bocsánat.
Bűneinket ne bántsad,
bazári vétkeinket -
itt vér nem szennyez inget.

Ingek szennyeznek vért itt.
Itt senkitől se kérdik
hitét, se gyatra vágyát
a vallatni is gyávák.

Félelmeink se féltsed.
Félelmeink se érnek.
Reményünk odaforrott
falat kenyérhez, borhoz.
És nyugalmat se hozz ránk,
Uram. Itt rendben volnánk.
Fölöttünk fény kalimpál.
Diverzáns béke cirkál.

II.

Uram, mit műveltél velünk,
hogy semmi sem fáj, már csak untat
dicső országod, s hagyva múltat,
jövendőt, nem rettegve bűnt
rongáljuk el magunkat?

Uram, a te akaratod
meglesz úgyis, minek neked mi?
Temetni kell itt s jót nevetni,
csökkent költők, csökkent papok
gondját elhessegetni.

Uram, legyen neked elég
belőlünk. Már csináld magad. Mit
úgy hívtunk, remény, régen alszik.
S kevés hitünk, ha volna még,
Uram, hát vedd el azt is.

III.

Uram, ha ígértél jövőt,
múltunk is add meg. Azt a szent,
tilalmas fát minél előbb
hadd szedjék meg a kisdedek.

Uram, higgyél bennünk, akik
benned hiszünk. S ha nem neked,
azért csupán, mert arcaid
olykor álcáknak sejlenek.

Szolgaid nem tudják, Uram,
mért üdvözlnek, s mért fenyítsz.
S mindennapi kenyér, ha van,
miből adod, sejtelve sincs

egynek se. Akkor is felelj,
ha nem kérdeznek - lelkükért
így mondj imát. S ne fölemelj
minket, Uram, te szállj közénk.

IV.

Uram, hagyd már a kenyeret.
Mindennapi bizalmad
add meg minékünk, s hallgasd
meg olykor átkainkat is,
ne csak a hálaéneket.

Mert néha úgy tűnik, Uram,
két országod van. Benned
él egy, melyet megenged
szent törvényed, s van egy külön
világ, nekünk; melyet ugyan

magunk sem ismerünk, de te
csak félve sejtet létét,
s hírnökeid ha végképp
zavarba hoznak, leplezett
félsszel hadakszol ellene.

Uram, imánk így nem jut el
hozzád, egy másik égbe,
Tisztázni kéne végre,
hol élünk mi, s te hol, Uram -
no ülj le csak közénk, s figyelj.

V.

Uram, az Olajfák Hegyét
feledtük már bizonynal.
Háromszázszor tagadtuk meg
Fiad, s hol még a hajnal!

Ki árult el kit, s ki kit nem -
mindegy lett mostanára.
Minek is emlékezni már
az elalvók hadára.

Harminc ezüstünk elfogyott.
Gyertyát gyújtottunk minden.
S kedvünk azóta jószerént
már tamáskodni sincsen.

Uram, ha ennyit ért a vér,
ne áldozzunk a múltnak.
Inkább a keserű pohár,
Uram, mindannyiunknak.

Más nincs

csak ujjlenyomatod
cipőtalpad nyoma csak szemtanúk
mozaikképed gyenge alibid
egy kartotékod
védekezz hiszen
cselekmény hiányában vállaltad a bűnt

Szeptember, 1980

Kötelező ősz közeleg
gyöngyöző napsugarakat
tilol, azokból verni majd
nyaras nyakakra kötelet - -
Követi kötelező tél
s halottas hatalma alatt
robbanni vágyó magvakat
sarjadni, serkedni íté - -
És tavasz is lesz, serkenő - -

- - de az már nem kötelező.

November

Csomagolnak a napok, megy az ősz is,
meszet olt, magának tömegsírt ás,
litániával, tarlófüsttel
fölszáll a papírról az írás.
S bár húzna délnek, köröz odafönt
(leszállni, vissza, hogyha volna hely).
S a lecsupált, borostás anyaföld
minden reggel ködökkel vesztegel.

Az ég, a föld...

Az ég a föld alá is eltalál,
a víz, a jég alá is eltalál
- ahol nincs élet, nincsen ott halál -
s az ég a föld alatt halált talál,
a víz, a jég alatt halált talál,
az ég a föld alól előtalál,
a víz, a jég alól előtalál
- ahol nincs élet, nincsen ott halál -
s az ég a föld fölött halált talál,
a víz, a jég fölött halált talál,
az ég az égbe is csak fölhalál
- ahol nincs élet, nincsen ott halál -
s az ég az égben halált nem talál,
s az ég az égből már ki nem talál.

Jogom a szó

Jogom a szó, hát nem adom alább.
Magam képére ragozom
a létet, mely míg otthonom,
egész vagyok, mint a galaktikák.

Jogom a szó, szótáram én magam
vagyok. Ingem alatt igék
dobognak, s tudom a nevét
mindeneknek, amiknek célja van.

Jogom a szó, mint jogom a világ.
Jelenidőm szótagjaim.
Jövőm se több, egy tiszta rím,
magányosan, mint a galaktikák.

Csak engedelmet

Vendégmunkásként, ismerős ég
alatt szolgálni köt a hűség.

Hazám enyémmek itt hazudják
ismerős szagú mellékutcák.

Szegődtem volna mindenesnek
az időhöz, de elkergettek,
száműzettem saját jövőmből,
s hogy nem kotródtam el a földről,
kitiltottak hát jogerősen.
Be nem fogad jelenidőm sem.

De én, jövőm, betéve tudlak,
nem hívok hát mentőtanúkat,
perújrafelvételt, kegyelmet
nem kérek én, csak engedelmet:

vendégmunkásként, ismerős ég
alatt szolgálni köt a hűség.

November, 1977

Havaseső hull. Könnyű szívvel
idegen hullákat temetnek.
Kocsmasztalról rossz fohászok
szállnak föl, s húznak a dölt egeknek.

Itt mindent ki lehet már bírni.
Csak ülni, részegedhetetlen,
nem inni már, verset se írni,
ülni e részeg gyászmenetben,

csak nézni, hogy csordáznak össze
elaggott nyári veteránok,
e lompos, hiába időben
hogy zsonglőrködnek hit-kufárok,

és nézni, ifjone szomjúsággal
hogyan tolulnak udvaroncok,
s föl hizlalt, puffedt éjszakában
kéklenek békült üdvribancok,

s röhögni, esténként ha várnak
ölmeleg háztartási ólak,
s szederjesen, röhögve futni
neki az éjszakás pokolnak.

s nézni, micsoda rend van itt, hol
mindenki mindenben mer sírni -
ne kábítsatok, ugar-agyú
fattyak, itt nincs is mit kibírni.

Magánköltemény hitvesének

(mire emlékszem te mire
évszakaink hűlt helyire
párházunk díszleteire
örök döntetlenjeire)

tíz év a szájtépésnek
ideje lejárt nem történt
velünk semmi szerettünk én
jó vagyok mert szeretem magam
még jobb mert hagytam hogy

(olyan nehéz így égbe lógva
siralmas ez a szomorú-
játéknak álcázott vurstli
kosztümös magánháború)

nincsen szükségem semmire
virágot nem veszek neked
én jó vagyok mert szeretem magam
nyugodtan véget érhetek

(miket beszélsz te meg)

félek nagyon mert szeretem magam
már csak aludni szeretek
és már csak azt álmodni alszom
s álmomban megtizedelek
magamban minden hülye mámort
álmomban néha te leszek

(miféle bohóc vagyok én
öled izgága kis pihéin
megjuhászodó kan öleb)

olyankor komolyan hiszem
még alánk ágyazza magát
a föld és mint a többi jók
szerethetjük magunkat

(csak néhány kontinens
csámpázott át mirajtunk)

csapásaimon pici szajhák
szimatolnak én jó vagyok
kiváló vérvonalam árát
megkértem mindig

(s kipusztulunk
mint a nászéjszakák)

jó vagyok
hagytam magam szeretni
feszítettem elszabott szerelmekben
s ha meg-megtértem hogy magamat szeressem
kibiceim szeme se rebbent

(jó volna mindig visszatérni
mindig sehonnan mindig innen
a kerge vér számára kérni
menedékjogot köreidben)

igaz a tétet odahagytam
többnyire mégse vesztiesen
nem tudtam én kiköltekezni
bennem rekedt a szerelem

(én jó voltam jó jó vagyok)

cicik fickándó tomporok
orv koldusa komédiáztam
ámokfutó önkéntes csólakó
kannibál lányszobákban

(mirajtunk semmi sem fogott)

én jó voltam én mindig mindenütt
szerettem nagyon magamat
nézz végig színtereimen
mennyi parádés rom maradt

(most itt vagyok
csapódik
hús a húsnak
egymásnak mint magunknak)

megsarcolt téged is dühöm
vitézül ha szerettelek
végül is kudarcaim árát
kan méltóságom kín vehette meg

(tudod a testem mint saját
tested emigráns sejtjeit
ne félj fejtsd meg tagjaim
rejtjelzett üzeneteit)

most itt vagyok csapódik hús a húsnak
csapódom hozzád csak öled
vérrel ágáló kis rügyét
egy csókkal szelídíteni meg
csak úgy szakadni beléd mintha fájna
a rám zúduló levegő
csak félelmeim gyarmatán
benned lohadjon le erőm
tested sötét mélytengerében
robbanjanak garázda nedveim
nem tudni meghasadt a tér
és benned van és idekinn

(ne mondd hogy jó beszélni most
olyan volna mint elszaladni
gondolni sem csak lenni hogy szeretlek)

én jó vagyok
meg lehet simogatni

Szerelmes vers

Margitnak

Hát hidd: szeretlek. Végül is igaz.
Válassz testemből bátran egy szöveget,
szilánkot, más csecsebecsét
magadnak. Bár mind a tied

e sok kacat: vérsár, csonttörmelék,
csikorgó mész, hegek, halálnyomok,
szétszedheted, ha kell, s ha nem -
nyugodtan szétdobálhatod.

Szórja úgyis e tékozló idő.
Most bennem halnak meg barátaim,
szerelmek bennem hullnak el,
s utánuk fájdalom, se kín,

és semmi sincs, nem is kell, te, se más,
se én, mert itt már minden idegen,
idegenek szólítanak
idegen anyanyelvemen,

már minden földtől, nőtől elfutok,
hallod? akár egy éjjel elverem
mindazt, mi volt, házam, hazám,
hitem - hát mit akarsz velem,
szegény! - még egy van, látod, vérnyelő
testedbe fulladt homlokom mögött
döglött barázdák: évelő
szerelmek; lövészárkaim.

Kölyökkorom szerelmei

kölyökkorom szerelmei
legelső tán ha Jutka volt
valóban sajtból volt a Hold
sztanéspant játsztak mellei
aztán Rózsa egy szédület
bőre haja és szája volt
bomoltam én ő megbomolt
s engem kaszáltak le füvek
a legtisztább Piroska volt
egy hosszú nap kint hóesés
se egy csók se egy ölelés
narancsot ettünk s bánatot
Méri kihívott s elzavart
kis Teri világosba félt
Ágnes fogott és megkefélt
Böske meg rám hozta a bajt
(és aztán egy fölém hajolt
és mintha lenne igazi
magamra vettem valami
rossz tévedést a férfikort
hinthetem sóval sorsomat
eszébe jött elfutnia
talán úgy hívták Júlia
kiitta minden boromat
s most tudom csak az igazat
házamból önös önmagán
kívül nem vitt el mást csupán
sosemvolt kölyökkoromat)

Annyi...

Csak az veszett el, ami tán nem is volt.
Csak ez a bánattá bicsakló magány.
Csak annyi történt: két gyönyörű gyermek
összeveszett egy elkurvult anyán.

Csak annyi történt: vétlen megzuhantunk.
Csak annyi: orvul retirált a láz,
s fordult a vásott férfi ellen,
akit egy gyerekkor gyaláz,

ki önmagát, gyerkőcöt fojtaná meg,
élhetne csak füvekben, földben - -
Csak annyi történt: elhullt már a magány is.
Annyi történt: szerelmedből kinőttem.

Külön

Szétválasztott sziámi ikrek,
most már külön.
Kezdeté jött nagy teleinknek.

És egyre hosszabb telek jönnek.
Ingünk alatt
friss sebeinkre fagy hord földet.

Szétválasztott sziámi ikrek,
alszunk külön.
Mint akiket elesni visznek.

Tél lesz. És téllé hűlő testek
leszünk csupán:
Arcunkon majd a hó beeshet.

Szétválasztott sziámi ikrek,
külön-külön.
Sebész helyett
boncmesterek műtöttek minket.

Volt

Volt szép. Mikor remegtél,
holdtölte vette véred,
remegtem, ostromoltam
volna fogoly bibédet,

égett a csönd, sötét,
és véred szaga izzott,
és fájt neked, és fájt nekem
a közénk szorult égbolt -

Szép volt. Szerettelek.
Szeretted. És ott volt a muszáj.
Szeretkeztünk. Pedig csak
két mell voltál és száj.

Szegény szeretkezéseink

Ha csak a testedet szerettem,
csak a te testedet szerettem.
Ha kurvultan beléd romoltam,
a testem volt, én ott se voltam.

Ha csak a testedet szerettem,
a te testedet úgy szerettem,
bőrödön folyóvá bomoltam,
úszhass bennem, mint csönd a holtban.

Ha csak a testedet szerettem,
tested a testedért szerettem,
tájakban, csillagban, Holdban
remeteként is már te voltam.

Kereszt

J. - n a k

Száradjanak hát ki a fák
amiket együtt láttunk
ha mindig mást hazudtak
neked s nekem, ha a világ
csak két üveghegy-félteke -
hazugság a szivárvány
ha a fényt fölaprózva
fehérré nem csitul sose -

s az egyetlen, ki majdnem szeretett,
más költemények titkos hőse lett -

Száradjanak hát ki a fák,
égjenek el a versek,
ha minden ige megcsalt,
állítmányaim rossz kofák,
vigécek, minden szó talmi
játék volt - én nem tudlak
már téged nem szeretni.
Belőled csak csendben kihalni.

Inkább

A szögesdrótok inkább.
Inkább egy bányaomlás,
magánzárka, egy másik
bolygón magam hasonmás

kiadásának lenni,
mint koldulni szerelmet,
kegyelmi kérvényt, olcsóbb
halálra engedelmet.

Ki egykor minden voltam,
s ha ki most volnék, nem kell,
ha benned elbomoltam,
ne virrassz hűlt helyemmel,

fogadj belé akárki
bazári girigáré-
lovagot, próbacsődört,
legyen bár egy világé

öleden hűlt csapásom,
vagy holmi orvvadászé,
benned ami maradtam,
lehet már mind a másé -

Magam legyek szögesdrót,
bánya és magánzárka
magam körül. Akárhol,
ha belőled kizárva.

Vidd innen a szerelmet.

„*Te rongy,...*”
(József Attila)

(sorok szerzője költő
írt nem írt volna verset
s mert volna férfiember
hiányt tud nem keservet
s mert szolga volt csak szolga
akárhová szegődve
szívét agyát az Isten
játéka mind benőtte
Isten játéka volt csak
mint minden ami ember
de kiállt Isten ellen
egy pőre szerelemmel
szeretett élt s ha halna
nem hagyna itt hiányt

mert nem dacolt halállal
és sosem szólt: vivát
s ha egyszer megtér végleg
mert szolga ő csak szolga
egy nőért egy igéért
szervátságát kioltja)

vidd innen a szerelmet

kialszom mint az Isten
szeme a ránk felejtett
míg nézve hogy hagyott el
engem előbb a tested
aztán a magamé is
belehülyült egészen
már Ő maradt magára
a Teremtés a szégyen

vidd innen a szerelmet

nyomaid lepedőmről
barna ízeid vidd el
fényévnyről se nézz rám
ég-barna szemeiddel
barna hajad ne szórd rám
bimbaid ha még égnék
öled barna magányát
magaddal oszd meg végleg

vidd innen a szerelmet

szerelmünk pocsolyáit
zuhatagait vidd el
sejtjeim amíg őrzik
pározzak emlékeddel
lepedőnkről nevünk vidd
minket ne lásson Isten
begyakorlott kudarcunk
füstjét salakját vidd el

vidd innen a szerelmet

te rongy, ki sosem voltál
velem mert én voltam csak
kocsmásan koronásan
vértben - te magad csaltad
ha velem is megcsaltál

vidd innen a szerelmet

lehetnél volna minden
de szebb voltál és szajhább
hogyan magadat se tudtad
szeretni hát ne sajnáld
ha életem fölé nőtt
életed annyit ér csak

mint gyár nélkül a kémény
arcodba hull a szél csap
arcodba kövek ülnek
kövekké romlik házad
házad belakhatatlan
lakhatatlan a bánat

vidd innen a szerelmet

magányom ne kövesd meg
bennem kezes sakálók
ülnek szerelmed álnok
teteméhez - tebenned
rohadjon szét szerelmem
dögöm magzatként hordd ki
forrjon rá szajha méhed
újra hogy ne szülhessen

vidd innen a szerelmet

tőlem tolófájások
kínján se szabadulhass
ellenél árvaságra
lelenc-sorba te juthatsz
velem ha test vér voltál
most voltommal faragjon
öled döggút-magánya
belőled végleg asszonyt

vidd innen a szerelmet

menj el de aki voltam
viseld örökké fattyad
hozzám ha árván jöttél
most kétszeresen az vagy
adnád a büszke némbert
vagy szöknél vissza szűzzé -
vigyázz e kurva égbolt
most már csak egyikünké

vidd innen a szerelmet

vidd innen a szerelmet

(sorok szerzője férfi
volna kit meg se csaltál
szöktél bár énbelőlem
önmagad foglya voltál
szerelmem ami volt csak
rád mindent elszerettem
akartam lenni házad
de csak szolgád lehettem
szabaddá úgy tehetél
múltam már benned múlik
hibátlan homlokomra
hiányod hava hullik)

**1985. március 27.,
a költő József Attilára gondol**

82 nap, Attila, most el kell
számoljak veled.

82 nap. Én a kín időnek
nevezett dimenziójában
lehagytalak. A tér nem
változik. Nem írtam
anya-verset. Szenet is
másnak loptam. És sírtam csak
alamizsnás ölekben.

82 nap, Attila, egyedül
vagyok, *Akire /*
csak / a... engem
osztályom *lehagyott*.

82 nap. Szerettem
- és el kell számoljak veled -
osztálya elragadta.

82 nap, Attila, ma ennyivel
vagyok idősebb.

82 nap. Ennyivel szegényebb
nálad. A tér nem
változik. A kín nem.
Nyolcvankét nap.

Szárszóra minden út.

**1985. április 6.,
a költő húsvéti imája**

Uram, hisz el sem jött a Kisdéd.
Emlékszem Betlehemre.
S most nincs sem Getsemáné,
sem egyetlen „feszítsd meg!”,
sem „lamma sabaktani?”.

Emlékszem Betlehemre.
A pásztorok a földre néztek,
és semmi csillag, semmi jászol,
csak néhány karácsonyi részeg,
és mit se tudnak Máriáról.

A Golgotán? Senki se volt,
csak Júdás, Péter; s négymilliárd
Tamás tamáskodott.

Az emmausi út helyett kevés
jutott, Uram, nekünk.
Csupán örökzöld ünnepünk,
a Megfeszítettés.

**1985. április 14.,
a költő egyedül**

A testedre emlékezem
ma, meg másokéra.
És nem tudom, mi lesz velem.
Meg másokéra. Hogyha voltak mások.
(Én mindenkivel veled voltam.)
Rólad szóltak a vallomások,
ha szerető, cemende jött,
mondtam igazat vagy hazudtam,
hódoltak díszeim előtt -
mindegyikkel csak veled voltam.
Azóta is, ha volna testem,
lakhatna inkább ablakodban -
engem már öl csak, ki ölel.
(És tegnap éjjel *ugyanott* aludtam.
Hozzád elérhetetlenül közel.)

**1985. július 8.,
a költő megemlékezik Istenről**

Tegnap meghalt bennem az Isten.
Meghalt, akiben sose hittem.
Sose hittem a kegyelemben,
esélyeimből nem emeltem
életet, tán méltó halált se.
Meg ne szült volna bár anyám se.
Tegnap meghalt bennem az Isten.
Meg ne szült volna bár Ő sem.
Többé sem akarok születni,
sem aki nem volt, elfeledni,
tegnap végleg meghalt az Isten.
Bennem rothad, temethetetlen.

**1985. július 9.,
a költő végrendelkezik**

Én, rég halott, ezennel
rátok hagyom az égbolt
csillagait, a mennyel
s az összes istenekkel.

Rátok hagyom a Földet,
e fénnel, madárszóval,
virággal meggyötörtet - -
hisz engem is az ölt meg.

Rátok hagyom a testem.
Itt járkál még, kísértget
talpig nehéz sebekben - -
magam már rég elestem.

Végül rátok testálom
e verset, s mind a többi.
Zabálni fölkinálom
minden falás halálom.

**1985. július 10.,
a költő a Teremtést kéri számon**

Mikor az úr engem teremtett,
az Éden rácsaitól innen
sötétség volt, reszketett minden,
de jól emlékszem, anyanyelvem
igéit énekelő nyelvek,
madarak is lakták e földet.

És lőn világosság. S a madarak
kihaltak, vagy csak délre húztak,
csönd lett, s a tehetetlen Úr nap
nap után a némaságba túr csak,
s teremtenie nincs agyag
rettentő két keze alatt.

Csak fény van és csönd. És enyészet:
S az Úr azóta eszelősen
prófétáltat, bár nem hisz Ő sem
már férfiban, - se csecsemőben,
vetné már végét az egésznek - -

S én bedőltem a Teremtésnek!

Születtem, s madárrá válni vágytam
e dalhatatlanná dúlt világban.

Énekelni az égre fel, de
a madarak halandók erre!
Te Úr! Veszéjts el bár, de vidd
innen báltermi fényeid!
A mindennapi sötétséget
add meg inkább. A tisztos Édent
lakják be nyájas papjaid:
A Végítélet napja itt
rendet találjon. Ezt a földet
hagyd madaraknak, minekünk meg.
Pacsirtáknak és keselyűknek.

**1985. július 11.,
a költő szózata a világ minden szajháihoz**

Seregjeltek körém. Szüzek és egyéb
áljobbérzésűek kíméljenek.
Költőnek nem való, csupán
tisztos cemende, cafska satöbbi
fajta nemi háziállat.
A szeretkezés, ölekezés meg -
az efféle marhaságek
helyett a lényeget el
nem sumákoló szinonimák.
Meg a pinátok. A többi hús-vér
műtyürke nem több mint a
kísérő alkohol, zene vagy
megvilágítás. A párzás közbeni
szófosást pedig utálok.
És ne törődjete a hímtagommal,
az az én dolgom. Valamelyest
konyítok hozzá. Foglalkozzatok
saját lihegéseitek sipolyával.
Beláthatjátok, igazán
kegyes vagyok, galambocskáim.
Tehát mindent lehet.
A pozitúrák, a kielégülés
módozatainak minden változatát.
Röptében vagy durchmarsig, mindegy.
A test legyen test.
És végezetül
még egy apróság.
Amíg hagyom.

**1985. július 23.,
a költő szózata mindenféle tisztességes asszonyokhoz**

Mit akartok a közelemben?
Engem már asszonyok leköptek.
(Én hagytam: éljenek helyettem.)

Az életemből mit akartok?
Nekem, ha volt, rég mind a másé.
(Bennem már csak a hiány varttyog.)

Mit akartok a testemen még?
Döghúson döggelcselyű-párást!
(Én régen pestist vérzek, nem vért.)

A sebeimtől mit akartok?
Sztávát lőtt engem a bánat.
(S én voltam fölöttem a zsarnok.)

Éhségemtől mit akartok még?
Én elvettem, mit asszony adhat.
(Mégis egyre soványabb volnék.)

A szerelmemtől mit akartok?
Szerelmeimből elegendem van.
(Bennem temetlen élők vagytok.)

Akarjátok majd halálomban.
Támadjátok föl helyettem
(Én templomomat leromboltam.)

**1985. augusztus 18.,
a költő násztalan nászéjszakája**

Ma nem szeretkezünk,
anyámra gondolok ma
s a vétlen boldogokra,
    ma nem szeretkezünk,
ágyunk kihűl, vacogva
anyámra gondolok ma,
s hogy mikor szállt pokolra
kölyökkorom, s ha férfi
lettem mégis: nem érti,
ki testéből kitolva
megszűnt köröttem élni,
    ma nem szeretkezünk,
anyámra gondolok ma,
a boldog boldogokra
s a vesztő vesztesekre,
fehér gyerekszemekre,
óriási transzparensen:

fiam, lányom szemének
vakfoltjaiban éle
anyátlan, gyermeketlen,
ma nem szeretkezünk,
én már annyit szerettem,
anyámra gondolok ma
s az elszánt boldogokra,
szeressenek helyettem
anyák, a leganyábbak,
saját anyányi vágyad,
ma nem szeretkezünk,
anyámra gondolok ma
s a hithű boldogokra,
tested ma ne terítsd meg,
keservem keserítsd:
mért hogy engem nem ismert
anyám, s más nőm se, bárha
fedetlen fővel állva
mindig tegeztem Istent,
ma nem szeretkezünk,
az átkos boldogokra
s anyámra gondolok ma,
ma nem szeretkezünk,
inged ma le ne vessed,
ágyékom ne kövesd meg,
minden nő idegen ma,
öled ma a gyehenna
anyámra gondolok ma
s a szajha boldogokra,
ma nem szeretkezünk,
ma nem szerethetünk,
anyámra gondolok, rá,
ki inkább visszaszopná
tejét, testébe vissza-
falna; maradj ma tiszta,
anyámnál tisztább, Margit,
itt semmit ne akarj, itt
szerelmünk vernék dobra,
ma nem szerethetünk,
anyámra gondolok ma,
ma nem szeretkezünk,
ez az enyészet odva,
világgá megyünk holnap,
világgá leszünk holnap
s teszünk a boldogokra,
ma nem szeretkezünk,
de holnap szűz öledben
magamat újranemzem.

**1985. október 29.,
hagyatkozik fiára**

Fiam, legyen tiéd majd mind a kín,
amit a földbe nem síbolhatok.
Hagyassék rád a pecsétlen titok:
tudnod kelljen, akad még valakim,
aki bennem, mintha elsőszülött
fájdalmamat, naponta megfüröszt.

Jussold: engem két asszony kövezett
meg, s voltál a kezükben parittyá.

Jussod: értem te ne üthess vissza,
hagyok rád jogot, rám emelj kezet
először, mert tőlem örökölted,
ha ütnél - hát botozd meg a földet

fölöttem. Aztán tiéd az is,
hol van születni jog, s hol majd hamis
belégek alapján eltemetnek.

S testálom rád fajtánk hatalmát:
halandóságunk. Titkát ne add át
semmi túlélő isteneknek.

EMLÉKIRATOK

A hadikrónikás töprengései

győzelmeink pediglen nincsenek

talán a rossz kiképzés
a laza harci erkölcs
a hátország hiánya talán

ami a vezérkart illeti
nem tudom
a tábornokok szokása kiadni a parancsot
törmelék parancsokat kapnak a közlegények
csak az őrmesterek hiszik hogy
értik a nagy összefüggéseket

a hadikrónikás egyelőre találgat
mindenesetre feltétlenül a tények
minél pontosabb rögzítésére kell törekednie
a tények pedig pillanatnyilag
egybehangzóan arra vallanak
hogy győzelmeink váratnak magukra

úgy tűnik
az erőviszonyok meglehetősen kiegyensúlyozottak
éppen ezért a hadsereg
jelenleg szabadságát tölti
hazamentek a katonák
ott most nincs elsötétítés
nyitva a mulatók a hatóságok pedig
átmenetileg szemet hunynak
a virágzó prostitúció fölött

isznak és jókat kefélnek
a harcosok gond nélkül
igen azt hiszem ez szükségszerű
várták az asszonyok a jó kanos bakákat
hanyatt esnek hamar
de a hadikrónikásnak mindehhez mi köze

a hadikrónikás számára épp ilyenkor
kínálkozik kitűnő lehetőség
a tények minél pontosabb rögzítésére
nézzünk széjjel a csatatéren
csak a szanitécek maradtak
hordágyra teszik a sebesült zászlókat
a temetetlen jelszókat mésszel leöntik
tömegsírba kerülnek az elesett medáliák
a rokkant szövetségeseket pediglen leszerelik

a hadikrónikás számára ezáltal
mindez egészen pontosan
rögzíthető adattá válik
a következő lépés
egyeztetni a frontjelentéseket
visszamenőleg és lehetőség szerint
összevetve az ellenség jelentéseivel
mivelhog
a frontjelentéseket taktikai okokból
másképp a katonák harci kedvének
valamint a hátszéli hangulatnak
kedvező befolyásolása végett
gyakorta elhallgatják vagy épp ellenkezőleg
túlságosan kihangsúlyozzák
s ez teljességgel érthető
szóval a hadikrónikás
a saját és az ellenséges jelentésekből
viszonylagos pontossággal
következtethet a valóságos
állapotokra
de ez túl magánjellegű eszmefuttatás tehát
legföljebb adalék
végül a hadikrónikásnak
meg kell találnia a magyarázatot
az esetleges győzelemre és ugyanúgy
az esetleges sajnálatos vereségre
aztán csak meg kell írnia a krónikát
és le kell vonnia a tanulságokat a jövőre nézve
amikor is a megsarcolt győzők és a büszke vesztesek
eggyaránt elkészítik kimutatásaikat
a veszteség mérhető emberanyagban
felszerelésben és erkölcsi károsodásban
a győzelem mértékegysége pedig
az érdemérem

**Levél egy XIX. századi elmeorvóintézet
ismeretlen főúri lakójához**

Apokrif

*Dégi Istvánnak, a színésznek
egy elmaradt vendégszínház emlékére*

Mi kell még? Élsz s szeretheted magad,
s egészen elviselhetővé
törpült minden körülötted, s benned is.
Berendezkedni könnyebb kis magányban.
Ne félj, a kertitörpék csöndesek.

A szolganép pedig tapintatos.
Talán a gyermekek zavarnak? Hát,
igen. A gyermekekkel nincs mit kezdeni.
Ők vannak, voltak, lesznek, hát igen.
De hát a többi! Azért azt elfelejtet
csak, hogy voltak régen nők; barátaid,
főúri cimborák, kegyosztók, udvaroncok,
papok, pribékek, kéjnők, s volt anyád?
Akkor mi kell még? Tarthatod magad
pápának most, viking vezérnek, Nofretétnek,
akárkinek, még önmagadnak is!
Babrálhatod magad.
Sajnálhatod magad vagy énekelhetsz.
Vagy kézen állhatsz, s mondhatod,
a Föld állt fejre csak -

megbocsáss,
folytatni nem tudom, futár jött, *életed*
továbbítsam azonnal, általa
főorvosod kezéhez, hét pecsét alatt

AJÁNLVA

Versek gyermekeknek

DÍSZMENET

Itt menetel egy díszmenet.
Ez a sok dísz-fő ki lehet?

Bátorkodnak bátornokok,
öt-hatolnak hatolnokok,
tollászkodnak a tollnokok,
gond-okoznak a gondnokok,
hiteleznek hitelnökök,
hit-ellenek hit-elnökök,
tisztelegnek tisztelnökök,
díszelegnek díszelnökök -

Ez a sok -nok-nők ki lehet?
No, ez a menet -
elmehet!

A SÜNDISZNÓKIRÁLY

(Egy költőre)

„Én vagyok a Sündisznókirály.”
- mondta a sündisznókirály.
A sünök tudták, hogy király.
A királyok is, hogy sündisznó.

PÁSZTORMESE

Egyszer,
érezvén jöttét
a számadó halálnak,
- bojtárja mivel nem vala -
a pásztor
magához hívatá a nyáját,
s rájuk testálván szerszámaikat:
kutyáját s botját
meghala.

Illón a nyáj
eltemeté.
S a tornak
megadni módját, a kutyát
széttépvén legott föl zabálták,
és most szilajon, szabadon
egymást verik a bottal.

TUDOM MÁR, MI LESZEK, HA NAGY

(Elmondja Horváth Attila)

Ma részeg bácsit láttam. Sáros
volt a kabátja és alig
tudott lépegetni. Mintha
a lábával ivott volna!

Én sajnálom a részeg
bácsikat. Apukám is
volt már berúgva, és egy
bácsi kísérté haza, a Lajos.

Akit ma láttam, hol erre
ment, hol arra. Főleg
a lába volt részeg. És nem
akarta hazakísérni senki!

Én sajnálom a részeg
bácsikat. Ha nagy leszek,
RÉSZEGVEZETŐ LESZEK,
és elkísérek minden részeget!

A megsebzett hallgató Elefánt átkából

Romlandó minden
átok. Csupán az átkozottak
túlélhetetlenek.
Olcsó világ: tegnapelőtti
koncon marakszik tegnapi
siserahad. Zabálni csak,
zabálni.
Akármi épül: romlás!
Betemet mindent szuronyerdő,
aknamező a majálisi rét is.
Dúlt ég alatt vonul a horda,
ítéletnap előestje beestül.
Talán ha tíz igazat.
Odadobnám sebeim is elébük.
Menekülni is késő:
a föld a vetett magvakat okádja.
Dönteni kell, nem mérlegelni már;
zúduljon tűzözön,
sötétség oltsa csak,
utolsó este esteledjen.
Nem érzek bűnt:
gyalázatra gyalázat.
Ellenség vagy inaló patkány - fű-tiszta
leheletem *kötözze,*
temesse be mind!

Némaság Napja, 1985. július 17.

Ne kérdjetelek Felőle. Nem mondanék
apámért sem imát imábbat.
Gyászom Érte, gyászom az élőkért mind
lehessen csak a magamé.
Átdübörögtek patáitok, nem lovaké,
szűkölő tankoké Rajta, feje fölül a csillagot
lerúgnátok ma is, le arcáról az arcot.
Órjas levelibékák tülekednek jelenteni
halántékára havazást, támadnak énekelni
agyaros aranymállinkók fakó őszt, fekete
telet, gyászolni hófehérben cicomázó
varjakat delegál holmi madárcsorda,
adakoznak a lelkeszegény borjak,
nevét a fűbe legelnék föliratnak, s hogy:
ÉRTÜNK! - Ne kérdjetelek Felőle. Hallgassátok csak
végig a csinnadrattás siserahadat:
elégge itt el nem némulhat sem a száj,
sem a szív.

*

Nagy László betakarva.
Körötte csak halál van.
Nagy László sírja fázik
a temető-hazában.

Nagy László lenn a földben.
Fölötte fejfa törzse.
Szívét már nem szorítja
csak az anyaföld görcse.

Nagy László egyedül van.
A halottak se néznek
szemébe ott. Övé lett
örökre már az ének.

Nagy László sírja néma.
Fű nem nő, ág se rebben.
Fogát összeszorítja
a csont-vigyázzmenetben.

Nagy László csukott szemmel,
hanyatt a nagyvilágnak.
örökkön örökzöldben
álmodik lovacskákat.

*

Ne kérjétek Felőle. Arca
nem eladó. Botját sem emelné,
csak az érdemesekre. Szavakat pedig Ő már
nem osztogat, Ő hallgat.
Gondoljatok Neki *vidám üzenetet*,
csikóellést. Adjatok Neki csendet,
elégé itt el nem némulhat sem ember,
sem az anyaföld.

TÖRTÉNELMI TANULMÁNY

Elégia

Itt mindig csak virrad. Motoznak
a homályban templomszolgák,
túlírt vers: bőfög az éjszaka,
az utakat mind tisztára hugyozzák -

de azok még tegnapi részegek.
Hová mennek, te virradat, veled?

Manézsba a bohócok, küretre olesó
máriák vonulnak. Akinek oka
van, halni készül. Kilúgozza magát
az ország, e cifrapalota.

*

Itt nincs család.
Csak elesett apák.
Csak együtt élő,
párhuzamos testek.
Anyákért sírnak a fiúk,
de az anyák elesteledtek.

Nincs szerelem.
Csak talonban hagyott
szeretők, combjaik közt
ökölbe szorult kézfejükkel,
és kis csöcsük dagad,
nem várnak, nem álmodnak,
könnyebb az éjszaka.

És újra megvirrad.

*

Itt mindig csak virrad. És a virradat gyárat
üzen, a gyárnak embert, embernek féldecit, de
iható-e a bánat, iható-e legkisebb
fiúnak lenni, a föld, a tűz, a vas
iható-e?

Kegyetlen laboráns a virradat.
Előhívja a torz árnyékokat.

És ahogy a halandók indulnak földre, gyárba,
a Nap valami ordót aggat mindjük nyakába:

*

Virrad, virrad. De még
befagyott óceán az ég.
Évszakainkról mit se tudnak
Istennél bambább csillagok.
És nincsenek itt évszakok,
csak szétszedhető évek, századok,
játék tavaszokra renonsz nyarak,
magány-életfogytiglanok.

*

De megvirrad. Néma az éjszaka.
Nem kérdez munkástól
munkát, költőtől verset,
haldoklótól halált.
Közel a csönd, és egyre távolabb egy
kialvó fényű bálterem,
benne osztálynyi majomszigetek,
éj-messze alvadt zongoracsönd.

*

Majd megvirrad.
Miféle virradat jöhet?

Azt mondod...

Azt mondod jön a háború és kelletlen vagy a szeretkezésben
Olaszországról beszélsz a terroristákról akik
De mi nem vagyunk élesre töltve mi itt a béke vaktöltényei
A piros betűs ünnepek kellékei akár a zászlók miket a céció után begöngyölnek és teherautókon
Raktárakba a lobogást
A mi raktárainkat úgy hívják hétköznapi esetleg úgy mindennap
Lobogásunkat már úgy sem szerelem
Te meg háborút emlegetsz és a szerelem visszakozik bezárkózik és elhülyül két eszelős test
Háborúzunk egy lucskos vackon karmoló harapó ziháló síró két nemiszerv
Belédöglik a szerelem bujtogat gyűlölködésre de itt nincsen kit
Netán a higgadt önkielégítőket a sunyi buzikat a perverz impotenseket
Inkább csak lesajnálni akár a szájtépő szélhámosokat
Itt annyian beszélnek
Rádió mindenfélét
Mondja incidens terrorizmus megölték éhségstrájk számúzték szakadár vízállásjelentés
Te meg azt mondod jön a háború
Betört földrengés megerőszakolta drágul betiltják és nocsak
Meg hogy cigányok svábok zsidók turisták Café Közel-Kelet
Te meg itt jössz a háborúddal
Pedig nekem is annyi mondanivalóm
Különben is kiszuperáltak
Az egész háború nem érdekel igaz a béke sem egymás függvénye

Lopnak itt is meg ott is végül tökmindegy apránként ölik egymást vagy nagyban fő a tervszerű
Még mindig mondod
Egy vénasszonyt tudok nem köll zsidó meny mi lesz ha azokat esetleg újból de hagyjuk
És kitaláltam egy könyvtárat bekötött üres papírokkal
Egy szoborparkot hősök nélkül
Indulót szövegtelenül
Egy márványtáblát virágénekekkel marhaság
Már mindenki a háborúról akár egy abszolút folytatásos film hülyék
Arra gondolok mi lesz majd ha jön
A perecárus is a háborút tessék friss háborút
Azt mondtam volna jön a háború majd jól a számra vágok
Azt mondod
Mi ez a csönd itt kérem
Lehet hogy már elestünk?

Szégyeneim

(Egy 1973-as vers átdolgozása)

Mostanra váltak szégyenemmé
kezeimen a bőrkeményedések.
Szakadozó derekam szégyen.
Sebeim, ráncok olajfolt
a ruhámon. Halál napi
adagban, létrán, platón,
halál napi adagban súlyok
alatt, halál a fosztogató nappalokban,
magamtól rablott mindmegannyi éjben.
Szégyen az összeeső test.
Az összeesett lélek szégyen.

*

PRAKTIKUSABB EMBEREK SZÜKSÉGELTETNEK
ESŐBEN ESERNYŐVEL LEHETŐLEG
A VAK LÓ MARADJON ODALENT
TENYÉSZTÉSRE NEM ALKALMATOS
SZÁGULDHASSANAK CSAKIS A PARÁDÉSLOVAK
A PÁNTLIKÁS HERÉLTEK

*

Szégyen gyermeknek apja
lenni, nemzeni mást, szeretni
szégyen annak, aki válik
fekete földdé szerelemben, akibe
mag hull, gyökér szereti vissza,
szégyen arra a májusi eső is.

*

Szégyen? Hát kapaszkodni égbe?
Élni tejcukron? Játszani
marcipán-hidegháborút?
Szégyen? Agyában rothad a
nemzet - kezeimmel
állni a rothadásban szégyen?

A SZÉGYENTELENEK NEVÉBEN NEM SZÓLHATOK
FÖLDHÖZRAGADOTTSÁGOM FÖLMENT
ÉN CSAK EGY BOLYGÓN ÉLHETEK
URAIM DE AZ AZ ENYÉM
ÉS LEGELŐBB AZ ENYÉM

*

Szégyellem hát a kezeim,
ha szégyen, s szégyellem megint,
ha ez az ország Magyarország,
belőle hogy félti el sorsát,
fentebbet s alantasabbat
annyi, akinek lelke gyarmat,
üvölteném annak, ki érti,
szégyeneim az enyiméi,
szégyellem lobogón a foltot,
szégyellem, ha sosem is volt ott,
szégyellek eltitkolni szégyent.
Trágyáznám hitemmel az Édent.

1984

Hazám

Hová haza? A régi ház téglái
szétszéledtek. A kölyökkor
elhullt a nagyapákkal.
Hová haza?

(Ővéi közt egy öregasszony.
Kisebb lesz egyre, egyre kisebb:
Talán már száz éve, hogy özvegy.
Mása sincsen; csak hogy sirasson.)

Hová lett az a falu is?
Halállal lakottak a házak.
Félrészeg ég alatt hamis-
kártyás verebek hada lázad,
kocsmáiban a földre hánytak,
s a temetőn túl valahol
részeg esték romániáznak.

(Apám: jövőm: kórházi ágyon.
Mennék *lát*ni, önkéntes árva
- nekem: fájna vagy neki fájna -
én már csak megelőzni vágyom.)

Egy ház világlik. Hold-trágyázta kert.
Fönn nyaraltam a körtefán,
kapuig ereszt nagyanyám
s az udvar végén láncra vert
kutyánk, s elásva élve kölykei.
Én nem tudok felejteni.

Hová haza?

(Anyám is volt tán, egy öcsém,
ágyam volt, és konyhánk kövén
morzsára hangya bújt elő.
Fű volt, barackfa, évelő
virágok, évelő telek.
Múltam, magamtól féltetek.)

Odébb a gyár. A dög. A drága.
Vas, szén, víz, gőz, olaj és villany-
áram: Harmincezer magányra
szabott életfogytiglan.
Kommunizmus és nyugdíj nemsokára.

Hová haza?

(Barátom volt. Én nem tudom,
mitől a ránc a homlokomon,
mitől a ránc a homlokán.
Közös lányon, közös boron
kurvultunk így ketté talán?)

Közelebb volt az ég. A Kis-Duna,
ha szökve mentem, volt; és tisztább
volt az égnél, tisztább eső esett,
tisztább szél vert haza -

hová haza?

(Csávoly és Csepel egyre messzebb.
És messze Jánoshalma,
Tahi, Csobánka, Széplak,
Verőce, Miskolc-Tapolca,
3-as tanya, Siófok,
és messze Mátéházapuszta,
Parádfürdő, Szczecin,
és egyre messzebb minden utca -)

hová haza?

És a haza hová?

Történelmi tanulmány

*Kroó Gusztáv szobafestő
(1906-1978) emlékének*

papa valami elmaradt nagyon
valamit még tisztázni kéne
valamit maga sem tudott
valami úgy maradt félbe
mint egy savanyú karcos spriccer
amitől két napig fosott

papa magával most mi van
a többiek is hullanak
papa ez nem megy így tovább
jó fogjam be a szájamat

papa maga volt katona
hadifogoly és maga ott
is tudott még lopni is
aztán hazáig eljutott
közben a felszabadulás
mások közt rég fölosztott

papa tudja nekem maga
volt legelső professzorom
magánál jobban senki se
tudta a zugkocsmákat NA GYERE
IDE BEMEGYÜNK EZ EGY FRÖCCSÖS
HELY DE BASZD MEG
ITT NEM KÁROMKODSZ OLYAN A
NACCSÁGA - ÉRT? - -

ért papa ért magának
nagysága tisztelettel CSÓKLOM
DRÁGA NACCSÁGA OLYAN EZ
AKÁRA ZÁLOM TESSÉK EL
HINNI NÁLAM IS
UGYANEZ A HENGER - -,
de engem
ne kábítson papa otthon
szarik kifesteni a konyhát

tudom nem kérdezett
papa magánál szebben
senki se fíngott és szabadabban MOST
TELEFONÁLTAK A KÍNAI
NAGYKÜVETSÉGRŐL HOZZ MÉG EGY
FRÖCCSÖT papa elég volt
ne üljön föl most
a biciklire jó tudom
kerékpár NA AZÉR tudja
egy fröccs ötszázhet negyven
ha jön a szondajózsi - - de

nem erről van szó mondom
valamit meg Akartam
dumálni magával hagyja már
KOCSMÁBAN NEM
POLITIZÁLUNK
MEG MÁSHOL SE maga
mindig jó akart lenni ha
kezdttem hogy az oroszok
maga mindig mindenkit
meghintett részeg vagyok megvédett
nagyon na persze akkor is
mikor a nyugdíjas
volksbundistákkal kezdtem MERT
AZ EGY RENDES EMBER HONNAN
TUDOD TE ÖTVEN
NÉGYBE BEVITT A GYÁRBA de én most
egészen más dologról
akartam magával papa

maga erős volt MINDA ZÁLOM
maga inni is úgy tudott
ahogy melózni bár a végén
túl gyakran ment el léniáér
valamit mégis nem tudott
talán hiába kérdezem
a kurva életbe maguk
mit művelnek papa
55 évet dolgozott
mint az állat s most kussol itt
ÁJNN RÓTN BITTE FRAU LÍZL
igen papa emlékszik amikor
beszóltam árrá tesszük nemszeti kokárdá
maga akkor is lebaszott pedig
csak arra pörögtem be itt
még a szódát is vizezik
és herr taunusz szepi még
nem annyira mint frau lízl
és köztük bárhany régi kisnyilas
most ócska rendőrviccet mondogat
maga meg hallgat csak papa
meg fingik tártlit kártyáz
meg mutogat LEGALÁBB MOST
FOGD A POFÁD AZ EGY HEKUS

papa maga is dolgozott
vámmentes mésszel svarc anyaggal
de sz. néninek annyiér
festett mint húsz évvel előbb
FIZESSENEK A GAZDAGOK de

hiszen maga is gazdag volt papa
keresett életében annyit
megkapta volna végig
az egész ménkű kassai
strassze sugárutat csak ivott
és persze fizetett NA ÉS

mert maga 3 urat ismert
kroó és gusztí és festő urakat
és mi lett magával papa
a spirituszból mi maradt,

-----

mert spiritusz az volt meg
duma is kifestette maga
az egész hétszentséget életében
aztán fini a temetésin
annyian voltak mint egy
párttitkáren frankón a fél
csepel papa azt látta
volna meg ahogy meghalt másnap
bezárt a határúti de
végleg gyászzene gyászhet
szentség gyászkocsma NA
ÉS de én most
nem ezt akartam

mondja csak papa maga végül is munkás
osztály volt vagy csak
dolgozott én ezt nem
értem -

magának tekintélye
volt az összes bor
mérésben MAGA MEG FOGJA BE
AZ ARCÁT akkor az illetőúr
hallgatott de hát na
és

maga erős
volt MAGÁNAK MINGYÁR
BEVÁGOK AKKOR KUSS de hát na -
magának igaza volt AKI REGGELIG
ALSZIK AZ LE VAN SZARVA MER ÉN CSAK
HAJNALIG de hát -

maga tudott
beszélni svábul a svábbal és nagy
ságosan a nagyságával az isten se
különben

maga egyedül
volt papa ROSSEB EGYEDÜL ÉN MEG
A BÁNAT

maga mindent
tudott HALLGASS AHHOZ ÉN JOBBAN
ÉRTEK de most
én mondom papa maga nem
tudott semmit

én nem tudok
te nem tudsz ő mi ti
és ők sem tudnak semmit azám az okosok és maga
főleg ezt nem

vagy ez magát nem érdekelte
vagy ez engem se érdekel

maga mindig elvitte kölcsön
a piffpuffregényeimet én meg később cserébe
elhallgattam a történeteit de ez
nem jelent semmit már
akkor se jelentett

én mindig meg akartam tudni
magától valamit de arról
maga már tudta hogy
nem érdemes

közben csak annyit változott
kezdetben mindig maga fizetett azután
egyre inkább én az
élet rendje

most a környéken mások festenek és
mások ülnek a kocsmákban a helyin de
azokat én már
nem hallgatom

-&-